

Hans Tentije

WAARVANDAAN

Uitgeverij De Harmonie Amsterdam

ONBEREIKBAAR DICHTBIJ

NET ALS TOEN

In gedachten volg ik de paden weer, voel hoe het grint
onder mijn spekzolen knerpt, de instelling
is door een hoog ijzeren hek omsloten, de herfstige wingerd
kleurt rood tot aan de raamkozijnen
van de bovenste verdieping, mist onttrekt het dal
aan het zicht, net als toen
zou ik erin willen verdwalen –

ik veronderstel dat de tocht de bedompte lucht
van ontsnappingsdromen nog altijd niet uit de slaapzalen
heeft weten te verdrijven, de penetrante
lucht van sudderlappen en doodgekookte groente
uit de keuken

de echo's zullen er vast heel lang blijven hangen, het geluid
op de granieten, vuilgeel betegelde gangen
van de stappen van de surveillanten, van die ene
mankepoot vooral, die je sloeg
als hij toevallig de kans kreeg en wist
dat niemand het zag –

de verwilderde boomgaard, afgewaaide takken
her en der en rottend fruit rond de stammen, de moestuin
aan opslag, grassen en distels ten prooi
en wat ooit gewoon lukte maar nu beslist niet meer:
me tussen de spijlen door te wringen

VANAF WELKE KANT

Staande op een hoek die er niet meer is, zie ik
hoe het steensverband van de bestrating
zich de samenhang zou willen heugen, de huizen hiertegenover
terugroepen, evenals de dag
van gisteren

toen achter schuurtjes, schuttingen, blikkerende
broeiramen, loodsen en werkplaatsen
goederentreinen reden om wat voorbij was steeds verder
weg te voeren, zoveelstehandse

herinneringen, grandioze en onvergetelijke
niet uitgezonderd, waar elk soort van heimwee
bij de gratie van ondervonden
en herbeleefde dingen zich aan hechtte, verbrokkelend
of intact gebleven nog

huizen waar ik geregeld langskwam en die wel of geen inking
verschafte, een vertrouwde of afwerende
aانبlick boden, ik hoopte er terloops een glimp
van jou, iets van geluk, op te vangen

maar dat was kennelijk te veel gevraagd –

in dergelijke door talloze nevelige schaduwen bevolkte straten
die de geur van kolenkachels en warm eten
bewaard hebben, ben ik ten slotte opgegaan en vind mezelf
nu terug bij de sloop van deze vervallen
woningen aan de rand van mijn vroegere buurt

eigenaardig stil is het, niemand vertoont zich hier
meer op dit uur, behalve een enkele landmeter
om iets af te palen, uitgegraven struiken en gevelde dennen
liggen naast leeggehaalde tuinen

hopen stopzand zijn er verrezen, stapels klinkers
en trottoirbanden, met een paar mij bekende, grimmige bakstenen
gebouwen op de achtergrond, die allerlei vage
instanties huisvesten en waarvan de buitenmuren alleen al
me van jongs af aan zo benauwden –

het gaat harder waaien en intussen lijkt het net of ik
de grens, de rooilijn tussen eertijds en later, tussen verbeelding
en werkelijkheid heb overschreden, maar vanaf welke kant
weet ik niet

WALZKÖRPERSPERRE

Op een paar na zijn ze tenslotte verdwenen, net als deze ene
die tot nu toe is blijven voortbestaan
in mijn herinnering en ook vanwege het litteken
dat ik overgehouden heb
aan een venijnige ijzeren richel

dwars over de Van Oldenborghweg stond, in het duinlandschap
halverwege Wijk aan Zee en het pompstation
van het Provinciale Waterleidingbedrijf, een zonderlinge
bunkerachtige, afsluitbare doorlaatpost
met aan weerskanten een mangat, schuttersput
bovenin de brede zijstukken

daartussen bevonden zich twee rechtopstaande, langwerpige
betonblokken die ze via stalen lieren
tegen elkaar aan lieten zakken als ze bericht ontvingen
dat er gevaar dreigde –

ik kon er rustig bezig zijn zonder me te vervelen, met vriendjes
maar meestal toch in m'n eentje, sporen
van eventuele drakentanden of van een tankgracht
bleken nergens te vinden al sinds ik
hier voor de eerste keer was, over het beton zwierven
grijze, gelige korstmossen uit

gewoonlijk kwam er weinig langs, een trailer met buizen
eens om de zoveel tijd, hagedissen
koesterden zich soms in de zon, terwijl de zee
ruiste en dichterbij de wind
door struiken en boomtoppen streek

twee, drie jaar later ongeveer zag ik dat de hele installatie
onderhand was opgeblazen, onkruid
bekroop stukken puin, wat gruis, het enige
dat ervan restte –

naast verwaaide vlieren en gitzwarte duindoorns
waakte het huidige moment
doorlopend over de ontstane leegte

een zo nog hechter afgesloten verleden